

Chương 558: Tâm Sự Với Olivia Lanze

(Số từ: 3653)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:04 AM 17/09/2023

Mặc dù chúng tôi đã ấp ủ một số kỳ vọng cho chuyến hành trình đến Lâu đài Ma Vương, nhưng cuối cùng chúng tôi vẫn trở về tay không.

Tuy nhiên, chúng tôi đã xoay xở để có được 75 Death Knight, mà theo Olivia, là loại có chất lượng cao nhất.

Những Death Knight này mạnh hơn rất nhiều so với những con mà chúng tôi đã gặp trước đây.

Mặc dù họ có thể không phải là những anh hùng chiến tranh của Đế chế, nhưng không nên đánh giá thấp những anh hùng của Đoàn hiệp sĩ đã được thăng cấp để trở thành Thánh nhân.

Sau khi trở về Edina, chúng tôi đã chia sẻ kết quả hoạt động của mình với Hội đồng Trưởng lão và các bên liên quan khác.

"Những ngôi mộ trống không?"

"Chà, không phải tất cả. Nhưng có vẻ như hầu hết các ngôi mộ trong Sảnh Anh hùng đều trống rỗng."

Đương nhiên, phản ứng của Charlotte là kinh hoàng nhất. Khi nghe tin rằng Đế chế dường như đang làm chính điều mà chúng tôi dự định làm, Charlotte không thể ngậm được cái miệng đang há hốc của mình.

"Họ đang âm mưu cái quái gì vậy...?"

"Họ có thể sẽ sử dụng sức mạnh đó khi họ đạt đến giới hạn của mình. Chúng ta không thể biết khi nào điều đó sẽ xảy ra."

Đó là một đội quân vô cùng hùng mạnh, nhưng sử dụng nó chắc chắn sẽ có tác dụng phụ đáng kể.

Trừ khi đối mặt với một tình huống thực sự tuyệt vọng, Bertus sẽ không triển khai đội quân đó.

Lý tưởng nhất, sẽ là tốt nhất nếu vũ lực đó không bao giờ phải được sử dụng.

Một con chuột bị dồn vào chân tường sẽ cắn một con mèo, và nhân loại bị dồn vào đường cùng sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết.

Ngay cả khi nó có nghĩa là phỉ báng đạo đức và luân lý đã được thiết lập cho đến nay.

Để tồn tại, một người phải sẵn sàng làm bất cứ điều gì, và đây chỉ là một ví dụ về điều đó.

Tôi đã dự kiến sẽ mất vài ngày, nhưng thật ngạc nhiên, mọi thứ chỉ gói gọn trong một ngày.

Điều này một phần là do những tình huống không lường trước được và cũng nhờ sự trợ giúp của Kono Lint.

Sau khi chia sẻ tình hình, Harriet, Olivia và tôi cùng nhau ăn tối muộn.

Harriet nhanh chóng kết thúc bữa ăn của mình và rời đi để thăm Lucynil, nói rằng cô ấy sẽ học về các kỹ thuật [Thao túng linh hồn] từ Lucynil trong suốt mùa đông.

"Olivia, em cũng đi nghỉ đi."

"Em không được làm việc này thường xuyên, vì vậy em muốn ở lại với anh lâu hơn một chút. Được chứ?"

Olivia nghiêng đầu một cách dễ thương, hỏi xem có ổn không.

Ngay cả khi cô ấy tỏ ra đáng yêu một cách lộ liễu, trông cô ấy vẫn rất đáng yêu.

Dù tôi đã nghĩ rằng mình sẽ quen với hành vi này, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự làm được.

"Cũng ổn thôi."

"Chúng ta lên đó nhé? Đến nơi mà anh thường lui tới."

Tôi đã định đi dạo, nhưng Olivia dường như đã có một nơi cụ thể trong đầu.

Olivia và tôi leo lên đỉnh tháp với tách trà ấm trong tách của mình.

Từ nơi này, tôi thường nhìn xuống Edina. Khi tôi không có việc gì tốt hơn để làm, tôi sẽ dành thời gian ở đây, đắm chìm trong suy nghĩ. Tất nhiên, những dịp như vậy rất hiếm.

*Wooosh!

Khi đó là mùa đông và chúng tôi ở trên cao, một cơn gió lạnh thổi trên đỉnh tháp.

"Oa, thật lạnh."

Chúng tôi không bị ảnh hưởng nhiều bởi cái lạnh, nhưng nó vẫn không thể tránh khỏi.

Olivia nhấp một ngụm trà và rùng mình.

"Sẽ rất đẹp nếu có tuyết rơi đúng không?"

Olivia nhìn xuống phong cảnh của Lazak trong đêm đông, đưa ra nhận xét đó.

"Mọi người sẽ chỉ phải vật lộn nhiều hơn trong tuyết. Sẽ tốt hơn nếu trời không có tuyết?"

"Có lẽ vậy?"

Nếu trời có tuyết rơi, mọi người sẽ còn phải chịu đựng nhiều hơn do mặt đất đóng băng.

Olivia nhìn tôi với một cái nhìn tinh tế.

“...Sao vậy?”

"Không, chỉ là em thấy thú vị khi anh nghĩ như vậy."

"..."

Tôi cho là như vậy.

Thay vì nghĩ về phong cảnh sẽ trở nên đẹp đẽ như thế nào khi tuyết rơi, tôi lại suy nghĩ về cuộc sống của mọi người sẽ thay đổi như thế nào khi tuyết rơi.

Có lúc nào tôi đánh mất lòng biết ơn và chỉ nghĩ đến những vấn đề thực tế không?

Tôi không phù hợp để làm vua, và tôi thực sự đã từ bỏ vai trò đó, nhưng tôi không thể không thay đổi suy nghĩ của mình.

“Anh vốn dĩ là một Archdemon, nên có lẽ anh nghĩ như vậy cũng là điều bình thường thôi phải không?”

"...Có lẽ vậy nhỉ?"

"Nó thật kì lạ."

Olivia ngồi cạnh tôi, tựa đầu vào vai tôi.

"Ngẫm lại, thời gian ở trong Temple anh giấu giếm nhiều như vậy."

“...Anh xin lỗi."

“Em không nói điều này để nhận được lời xin lỗi. Em chỉ nói rằng... nó là như vậy.”

“...”

Hồi đó, mọi thứ đều là dối trá.

Những lời nói dối đó đã định hình hoàn cảnh và các mối quan hệ, và chúng đã tạo ra thế giới này.

“Em cảm thấy như anh từ những ngày trong Temple mới là anh thực sự.”

“...”

“Reinhardt này, người đã trở thành Ma vương ... bằng cách nào đó mà cảm thấy thật giả tạo.”

Olivia ngược nhìn tôi với ánh mắt yếu ớt.

“Bây giờ không còn bí mật nào, nhưng anh, người đã mất tất cả bí mật, thậm chí còn cảm thấy mình giống như một kẻ giả tạo.”

“Bất cứ điều gì như thế.”

“Cứ như là anh đang cố ép nó bằng cách nào đó ấy.”

“Như thể đang cố mặc quần áo không vừa với mình vậy. Có vẻ như vậy.”

“Anh là Ma Vương, vậy đây hẳn là bản chất thật của anh.”

“Anh không biết.”

“Em nghĩ anh sẽ tốt hơn nếu chỉ là Reinhardt.”

“Một người nóng tính.”

“Ăn nói thô tục.”

“Bạo lực, nhưng...”

"Khi ai đó yêu cầu giúp đỡ, ngay cả khi anh cau có, cuối cùng anh cũng sẽ giúp đỡ bất cứ ai."

“Em nghĩ rằng Reinhardt là con người thật của anh.”

“Em nghĩ cứ sống như vậy, cứ tiếp tục không vướng bận gì, sẽ tốt hơn”.

"Như bây giờ."

"Chỉ nghĩ đến nỗi đau và cố gắng chịu đựng nó... hình như anh..."

“Nhìn cảm thấy rất buồn.”

Bản chất của việc trở thành Ma Vương.

Có vẻ như Olivia biết rằng nó không hợp với tôi chút nào.

Tôi đã đeo một chiếc mặt nạ trong Temple, và hình dáng hiện tại của tôi phải là con người thật của tôi.

Theo một cách nào đó, những lời của Olivia đã đúng: mọi thứ trong thời gian tôi dùng tên giả đều là giả, và mọi thứ bây giờ, với tên thật của tôi, nên là thật.

Nhưng con người thật của tôi đã ở Temple, và diện mạo hiện tại này chỉ là giả, bắt chước một thứ khác.

Tôi không thể là Ma Vương, cũng không phải là một vị vua.

Nhưng tôi phải như vậy, vì vậy tôi buộc mình phải làm điều đó.

Đó chính xác là những gì tôi thường nghĩ.

Mọi thứ thật nặng nề vì tôi đang cố ép mình mặc những bộ quần áo không vừa.

Tôi không hoàn toàn thiếu suy nghĩ, nhưng con người tôi trong Temple gần với con người thật của tôi hơn.

"Điều đó có thể đúng."

Trước câu trả lời đơn giản của tôi, Olivia cười khúc khích.

"Hôm nay em có vẻ thực sự điên rồ nhỉ?"

"...Đó là một vấn đề mà em không nghĩ rằng em là như vậy, thông thường thôi."

"Cái gì?"

Olivia nheo mắt một cách thách thức.

Không, em nói đúng!

Em lúc nào cũng điên!

Không biết điều đó lại càng xa lạ! Điều đó thậm chí còn điên rồ hơn!

Và việc tôi thậm chí còn đề nghị đến Lâu đài Ma vương cũng khiến tôi trở thành một kẻ điên...

"Ugh, anh chỉ khắc nghiệt với em thôi. Anh không như thế với con nhóc, Charlotte, Ellen thậm chí còn như vậy. Anh biết mình luôn ngưỡng mộ họ, bao dung và tha thứ cho họ, trong khi chỉ đối xử với em như thế này? Nó làm tổn thương cảm xúc của em, anh biết không? Muốn em nói cho anh biết mọi thứ chất đọng cho đến bây giờ không? Tiếp tục đi, và nói cho em biết anh muốn nó."

"...Anh xin lỗi."

"Nhưng anh có biết điều đó không?"

Olivia đột nhiên vòng tay quanh eo tôi.

"Anh biết đấy, em thực sự không bận tâm đến điều đó?"

"Tại sao, tại sao vậy?"

"Bởi vì em nghĩ anh là người thoải mái nhất khi ở bên em. Và thành thật mà nói, em cũng thích điều đó."

Tôi chấp nhận rằng sự thô bạo nhẹ của cô ấy đến từ việc cô ấy ở gần tôi hơn.

"Có thể không đúng, nhưng nghĩ như vậy khiến em cảm thấy tốt hơn một chút."

"Uh, anh nên theo nhịp điệu nào đây?"

Tôi không biết phải nói gì khi biểu cảm của cô ấy chuyển từ ủ rũ sang vui vẻ rồi ảm đạm.

“Em đang cố gắng, anh biết đấy. Cố gắng để không buồn.”

“...”

Tôi có rất nhiều điều phải xin lỗi Olivia.

Mặc dù cô ấy có rất nhiều lý do để buồn bã, nhưng cô ấy vẫn cố gắng không như vậy.

Olivia từng nói rằng ngay cả khi cả thế giới bỏ rơi tôi, cô ấy sẽ đứng về phía tôi và cô ấy đã giữ lời.

Dù cả thế giới không bỏ rơi tôi, nhưng sự thật rằng Olivia là đồng minh vĩnh viễn của tôi vẫn không thay đổi.

“Thật ra, em thấy buồn sau khi anh đã cứu mạng em rất nhiều lần, đúng không?”

"Nhưng em cũng đã cứu anh rồi phải không?"

"Đó là một vấn đề riêng biệt."

Đó không phải là điều em nói trong tình huống ngược lại sao?

Khi danh tính Ma vương của tôi bị phát hiện, Olivia đã sử dụng địa vị và ảnh hưởng của mình để gây náo loạn và cố gắng cứu tôi. Và nó chắc chắn đã có tác dụng.

Tất nhiên, có nhiều sự cố khác nhau khiến Olivia nhận ra tôi là Ma vương.

Câu hỏi dai dẳng về lý do tại sao Ma vương lại giết Riverrier Lanze và tạo điều kiện cho cô trốn thoát.

Một khi điều đó đã được giải quyết, chắc chắn cô ấy sẽ tin tưởng tôi hơn sau khi biết tôi là Ma vương.

Trong trường hợp của Ellen và Charlotte, đó là tình huống mà họ chỉ có thể cảm thấy bị phản bội, trong khi Olivia thì ngược lại.

"Thực ra, việc anh không thể tham dự Miss Temple là vì em, bây giờ nhìn lại, đó là một sự cố khá thú vị."

"Không, cuộc sống của em đang bị đe dọa! Làm sao anh có thể tham dự Miss Temple trong tình huống như vậy?"

Cuối cùng, tôi không thể nhìn thấy Ellen trong bộ váy, nhưng mức độ nghiêm trọng của tình huống là không thể so sánh được.

Ngay cả khi tôi quay trở lại thời điểm đó, tôi sẽ không thể tham dự Miss Temple, vì tôi đã chọn cứu Olivia và Adriana.

"Dù sao đi nữa, anh đã đến với em. Đó mới là điều quan trọng."

Olivia siết chặt vòng tay quanh eo tôi.

"Nghĩ lại, lúc đó anh không thể đánh bại cha nuôi của em đúng không? Reinhardt, anh không có ẩn giấu sức mạnh hay cái gì tương tự."

"Đúng rồi."

Những người ở bên tôi đương nhiên biết rằng tôi không có bất kỳ sức mạnh tiềm ẩn nào trong Temple.

Tôi thực sự bất lực. Hầu hết sức mạnh và kỹ năng tôi có được thực sự đã được trau dồi tại Temple.

Olivia chưa bao giờ thực sự thấy tôi chiến đấu.

"Làm thế nào anh giành chiến thắng?"

"Anh đã sử dụng Ma kiếm."

Tên đó không chỉ không hề hấn gì trước cơn bão lửa và sấm sét mà còn là một con quái vật có thể tái sinh ngay cả khi trái tim bị xuyên thủng.

Nếu tôi không sử dụng Ma kiếm Tiamata, thì sẽ không có cách nào giết được Riverrier Lanze.

"Hmm, kể cả khi anh sử dụng nó, nó sẽ không đủ để đánh bại hắn ta."

Điều đó cũng đúng.

Lẽ ra tôi không thể đánh bại Riverrier Lanze. Tất nhiên, có nhiều yếu tố và sự hỗ trợ đã góp phần vào chiến thắng của tôi, và không chỉ có tôi chiến đấu một mình.

Nhưng ngay cả với thanh Ma kiếm trong tay, Riverrier Lanze là kẻ thù mà lẽ ra tôi không thể đối mặt.

"Chà, bằng cách nào đó mọi chuyện đã thành công, phải không?"

Bằng cách nào đó, tất cả đã kết hợp với nhau như thế này. Không còn gì để nói nữa.

Cuối cùng, tôi đã phải đối mặt với một kẻ thù mà lẽ ra tôi không thể đối mặt. Và tôi đã thắng.

Thật là liều lĩnh, nhưng bằng cách nào đó tôi đã xoay sở được.

Tôi đã mạo hiểm mạng sống của mình để cứu Olivia và Adriana. Trước lời nói của tôi, Olivia thở dài thườn thượt.

"Anh là một người kỳ lạ."

"Giống như em là một người để nói chuyện."

"Được rồi, anh đã làm gì đó cho em, vì vậy em sẽ chịu đựng hành vi phiền phức của anh vậy."

Nói rằng tất cả là vì tôi đã cứu cô ấy, Olivia càng ôm tôi chặt hơn.

Chủ đề về Riverrier Lanze không nên xuất hiện giữa hai chúng tôi. Rốt cuộc, tôi đã giết cha nuôi của Olivia.

Nhưng tình hình khá đặc biệt.

Olivia không còn lựa chọn nào khác ngoài việc căm ghét cha nuôi của mình.

Cô thậm chí còn đi xa đến mức hồi sinh xác chết của chính hân ta với tư cách là một Death Knight.

"Nghĩ lại thì em và cha nuôi của mình có nghiệp chướng gì đó. Đúng không?"

"...Chà, nhìn lại thì gã đó đã gây sự với em từ đầu đến cuối."

"Nó gần như là một thói quen, phải không?"

—Riverrier Lanze, Chỉ Huy Thánh Hiệp Sĩ.

Tên đó đã bị giáng chức vì sự thật mà tôi đã khám phá ra.

Sau đó, hân cố sử dụng Olivia như một con rối cho Đế chế Thiên niên kỷ của hân, và chết dưới tay tôi.

Bây giờ, tên đó đã trỗi dậy với tư cách là một Death Knight và phải chiến đấu vì chúng tôi.

Thật là một số phận trớ trêu.

Tại thời điểm này, ngay cả khi Riverrier Lanze từ cõi chết sống lại và kẻ dao vào cổ tôi, tôi cũng chẳng còn gì để nói.

Tôi không chỉ chịu trách nhiệm về việc hủy hoại cuộc đời hân mà còn lợi dụng hân ngay cả khi đã chết.

"Nhưng thật vô lý khi tất cả những điều này sẽ không bao giờ xảy ra nếu hân không gây rối với em."

"Không phải vậy sao?"

Sự vướng mắc của tôi với Riverrier Lanze tất cả là vì Olivia.

Tôi đã cứu cô ấy hai lần và một lần theo yêu cầu của cô ấy.

Một kết nối lố bịch và kỳ lạ.

Tất nhiên, Riverrier Lanze không phải là một người cha tốt.

Nếu đúng như vậy, tên đó đã không chết dưới tay tôi ngay từ đầu, và Olivia đã không biến hẳn thành Death Knight.

Buộc phải trở thành một đứa trẻ ngoan và sống theo mong đợi, đó là cuộc sống của Olivia.

Cô ấy đã sống một cuộc đời mà việc hy sinh bản thân vì người khác là điều hiển nhiên.

Tất nhiên, Olivia không còn là người như vậy nữa.

Người từng được mệnh danh là Thánh nữ của Eredian đã trở nên vụn vỡ qua nhiều sự kiện khác nhau.

Cô ấy trở nên ích kỷ, bạo lực, ăn nói thô lỗ và thậm chí còn đề nghị thực hiện những hành động kinh khủng mà không chút do dự.

"Cha em muốn có một Đế chế Thiên niên kỉ. Anh có biết không?"

“Tên đó đã làm vậy. Hắn muốn biến các Thánh Hiệp sĩ chiến thành lực lượng nòng cốt và tách biệt hoàn toàn quyền lực của Giáo hội khỏi Đế quốc.”

“Em không muốn bất kỳ phần nào của điều đó. Thật kinh tởm. Em mất hứng thú với các vị Thần và tất cả những thứ đó, vậy tại sao hắn ta lại cố ép buộc em chứ?”

Olivia lặng lẽ nhìn xuống phong cảnh của Lazak.

"Nhưng trớ trêu thay, sau khi cha qua đời và thế giới bắt đầu sụp đổ, em lại trở thành thủ lĩnh của Giáo hội Thánh giáo Thống nhất, tổ chức kết hợp tín ngưỡng của Ngũ Đại Thần Giáo và Giáo Phái Ma Thần."

"..."

“Đôi khi em thấy lạ là bây giờ tôi sẵn sàng làm điều mà mình đã từng từ chối, khi cha cố ép buộc em.”

“Em không thích làm sao?”

“Em không chắc liệu bản thân có ghét nó hay không, nhưng em cũng không đặc biệt thích nó.”

Olivia nhìn tôi.

“Giống như việc anh đóng vai Ma vương vậy.”

Tôi không thích nó, nhưng tôi đã làm nó bởi vì tôi phải làm. Nó không bị ép buộc đối với tôi.

Cả tôi và Olivia đều đang làm những việc mà chúng tôi đặc biệt không muốn làm, nhưng chúng tôi phải làm.

Nó giống như cố ép mình mặc những bộ quần áo không vừa.

"Đôi khi, em nghĩ rằng với tốc độ này, chúng ta có thể sẽ kết thúc chiến tranh với Đế quốc, tiêu diệt hoặc hấp thụ Ngũ đại Thần giáo, và trở thành người thống trị Ngũ đại Thần giáo. Anh nghĩ sao?"

Nó sẽ không được gọi là Đế chế Thiên niên kỉ.

Nhưng đó là điều Riverrier Lanze mong muốn cho Olivia.

Bằng cách nào đó, Olivia đang tiến gần hơn đến mục tiêu đó.

Có thực sự có thể thiết lập một đức tin mới ở vùng đất này?

Olivia Lanze, người sẽ cai trị tất cả.

Không phải là không thể để Olivia trở thành một thứ giống như Thánh Hoàng đầu tiên của thế giới đó.

"Em tự hỏi cha sẽ hạnh phúc thế nào nếu còn sống để nhìn thấy điều này?"

Olivia nói.

Đó là một trò đùa kinh khủng, không có một chút chân thành nào trong đó.

"Làm ơn đừng nói nhảm nữa..."

"Tại sao? Chẳng phải chuyện có người không hiểu ý cha mẹ, không nghe lời cha mẹ khi còn sống, nhưng sau khi cha mẹ qua đời mới tỉnh ngộ sao?"

"Chính xác, vậy xin hãy dừng lại..."

Dù thế nào đi chăng nữa, Olivia chắc chắn không phải là một đứa con gái bất hiếu!

Ngay cả khi Riverrier Lanze là một người cha như rác rưởi, điều đó không có nghĩa là cô ấy trở thành một đứa con gái bất hiếu! Nếu có bất cứ điều gì, cô ấy tồi tệ hơn bây giờ!

"Dù sao thì."

Olivia quàng tay quanh tay tôi.

"Trời lạnh."

Như cô ấy nói, gió se lạnh.

—Tháng 12.

Nó sẽ chỉ trở nên lạnh hơn.

Cho dù sức mạnh của chúng tôi có được tăng cường bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không bao giờ là đủ.

Nhưng chúng tôi đã hoàn thành giai đoạn đầu tiên của quá trình tăng cường sức mạnh và chúng tôi bắt đầu củng cố

nền tảng của mình để chuẩn bị cho bước tiến tiếp theo của Lực lượng Đồng minh.

Olivia dường như đang xem xét các cách để tăng cường sức mạnh cho các Death Knight đã được tạo ra hoặc biến vĩnh viễn quái vật thành Undead với các linh mục và hiệp sĩ của Thánh Hội.

Charlotte vẫn đang xử lý các công việc hành chính và tập trung vào việc quản lý chính phủ của Edina. Harriet tiếp tục nghiên cứu Ma thuật như thường lệ, đôi khi một mình và đôi khi với Lucynil.

Và nếu tôi không luyện tập trong mơ với Airi, tôi chẳng còn việc gì khác để làm ở Edina.

Charlotte đã biết nhiều về Edina hơn tôi và đã trở thành cấp trên hoàn hảo của tôi, vì vậy tôi nghĩ mình có thể là một trở ngại nếu ở lại.

Đó là lý do tại sao tôi đến căn cứ của Lực lượng Đồng minh để thực hiện nhiệm vụ tiếp theo của mình.

-Meow

Như một con mèo đen.

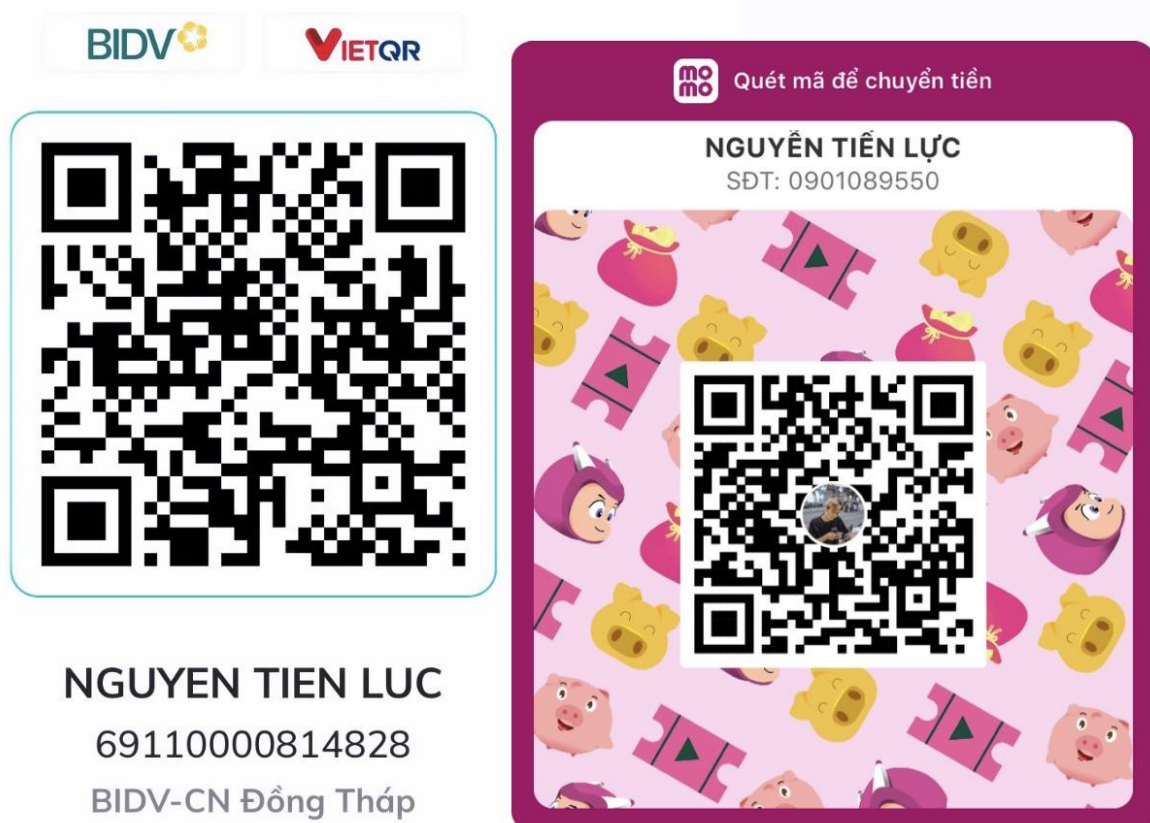
Để tự mình xem những gì đã thay đổi và như thế nào.

Để hiểu được tình hình hiện tại.

Tôi đã phải xác minh nó bằng chính đôi mắt của mình.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading